

P. Papp Zoltán

Testamentum

Hiszek a felhőkben,
ők tudják, mennyi ég jár nekem.
Kavics vagyok hús patakban,
bámulom a lúdrajok vonulását.
Igaz röptű versbe vágyom.

Egyedül hiányos mondat vagy.
Öledben gazdátlan szavak mint
cicakölykök hízelkednek.
Csöndbe zárt antológiák,
hazug mesék csalogatnak.

Tüzet raktunk a vályoglakban,
kandallóból pattant ki neved.
Vágyak türelme, bizalom árnyai
voltunk, virrasztók a jövő partján.
Hittük, a láng nem lobban hasztalan.

Kései prelűd

Zsörtölődik az éjszaka
elűzi a a tegnapi Napot
hisz megint
nem született meg
a várva várt

minden ragyogás fájdalmas
repedés a gránitéj falán
alámerülnek a tervek érzelmek
a hitek mocsarába
csak az ürpenész eszi a jövőt

tojássárgája úszik a tálban
a nyálkás halál újra nyert
szétkenődő életek csipognak
szélvédőtemetők kopogtatják
az idő üvegrétegeit

nem merek álomba dőlni
mert ring zuhan ring zuhan
leszakadt szárnyal riadok
szürke vatta a reggel
kábító hangok zene a rádióból

levágtak az éj köteléről
a nehézkedés újra ölbe vesz
itt-ott semmiség-sebek
ocsúdom érzem
már nem én vagyok